

Uspomene na dugogodišnjega bolesnika fra Krstu Kraljevića

Misao prolaznosti vječna je pratiteljica čovjeka i svega stvorenog na svijetu. Ona teče s nama u nepovrat i izljuje se u more vječnosti. Životni događaji odvijaju se ubrzanim tempom i nestaju u zaboravu prošlosti. Oni se kod ljudi po stare dane doživljavaju u drukčijemu obliku i žive većinom u nostalgiji djetinjstva. A mi se stalno borimo protiv egzistencijalne propadljivosti koja se troši, nestaje i pretvara se u ništavilo.

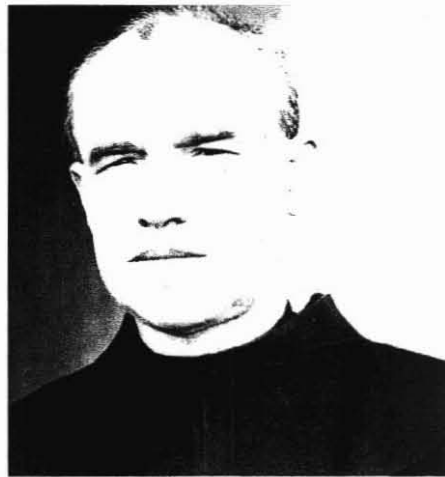
Ove misli roje mi se u glavi dok pred sobom gledam lik stasitoga i zamišljenoga fra Krste Kraljevića, opterećena zaboravom prohujalih događaja prošlosti. Kod njega se svijest prolaznosti pretvorila u zamrlo duševno stanje koje mu je priječilo da ulazi u dijalog s drugima. Stoga je izbjegavao društvo i povlačio se u samoću u kojoj se nadahnjivao razmatranjem i molitvom.

Godinama je duševno patio i osamljeno živio, posebno u danima eksklaustracije (1931. – 1934.) kada je utirao staze očinskoga doma i dnevno šetao uskim puteljcima rodnih njiva s krunicom u ruci. Okosnica njegova svećeničkog života bila je duševna depresija od koje se nije nikada oslobodio. Ali bio je strpljiv, obziran prema drugima i prožet dubokom vjerom koja je dirigirala sve poteze njegova djelovanja.

Odlikovao se uvjerljivom pobožnosti koju je u samoći i molitvi proživljavao sve do konačnoga smiraja u tragičnome svršetku života.

Rodio se 21. ožujka 1895. u Grljevićima, bezvodnome selu Hercegovine gdje se legu orlovi i gdje u proljeće opojni mirisi tilovine ispunjavaju zračne prostore toga podneblja. Iz toga idiličnog sela pješao je kroz Kosmaj u Rasno i u njemu svršio četiri razreda osnovne škole. Na tome razmeđu stočarskih i poljoprivrednih kultura odgajali su se mnogi kandidati za franjevački red i punili klupe širokobriješke gimnazije. U nju je i Nikola (fra Krsto) pošao 1908. godine i u njoj svršio šest razreda kao sjemeništarac. Nakon toga je ušao u novicijat (1914.) na Humcu kod Ljubuškoga. Tu se jednu godinu pripremao za zahtjevno redovništvo i svećeničko zvanje što je odanom dušom prihvatio. Bogoslovni studij počeo je 1918. u Mostaru, nastavio u Zagrebu i svršio u Beču, gdje je 28. kolovoza 1921. ređen za svećenika.

Prve godine svećeničke službe obavljao je na Širokome Brijegu i Humcu, ali je naskoro poslije toga (1927.) onemogućao i zapao u životnu depresiju koja ga ipak nije potpuno slomila i iz društvenoga života isključila. Kao rekonvalescent tražio je lijeka svojoj bolesti po raznim ljčilištima Domovine i stoga je lutao od Sla-

noga, preko Koprivnice, do Subotice u nadi ozdravljenja, ali ga nije našao. Ali kamo god je išao svjedočio je svojim uzornim vladanjem duh evanđeoske poruke i franjevačke karizme. U sebi je nosio imaginarni svijet djetinjstva upravljajući svoj pogled prema nebu kao mrav kada ugine.

Posljednju godinu života proveo je kao umirovljenik u tišini franjevačkoga samostana na Širokome Brijegu. Tu su ga krvoločni partizani pronašli i bolesna iz sobe izvukli. Pred samostanom su ga s jedanaesticom drugih franjevaca ubili, plinom zapalili i mrtva tjelesa bacili u sklonište, 7. veljače 1945. Njegovi posmrtni ostatci preneseni su 1971. godine iz bunkera u širokobriješku baziliku gdje kao "novo stvorenje" iščekuje uskrsnuće mrtvih i prelazak u vječna prostranstva neba.

dr. fra Častimir Majić

PRIJEĐOŠE S OVOGA SVIJETA U BOLJI

Umro akademski slikar Bože Drmić (1958. – 2013.)

U groblju u Dobrićima pokopan je 2. veljače 2013. akademski slikar Bože Drmić. Na sprovodu je bilo nekoliko stotina vjernika, među kojima su bili rodbina, prijatelji i znanci ovoga umjetnika boje, kista i platna. Posebno ističemo da je na ovome sprovodu bilo dvadesetak časnih sestara franjevki jer

su dvije Božine sestre, s. Viktorija i s. Matija, također članice te redovničke zajednice. Misu zadušnicu i sprovodne obrede predvodio je župnik župe Grabovice don Marko Lukač, a suslavatelji su bili generalni vojni vikar u Hrvatskoj o. Jakov Mamić, crkveni glazbenik u Splitu o. Mile Ćirko, virski župnik don Ilija Drmić i umirovljeni profesor teologije don Josip Ćorić iz Splita.

Prigodnu propovijed održao je don Ilija, koji je pokojnikov sumještatin. On je između ostaloga rekao i ove riječi: "Naš slikar je uvijek tražio svoj kut promatranja našega Spasitelja. Nije htio slikati kao što su prije njega to činili, nego je želio biti originalan, izvoran, poseban. Time je očitovao svoju nadu, vjeru i ljubav prema Raspetome i Uskrsnome. Bio je

svjestan da se slika ne može naslikati u zraku, bez podloge, kista i boje, ali još više od toga znao je da slikarstvo jest oponašanje pa je stoga realistično slikao portrete i mnoge detalje iz Božje prirode. No, težio je uvijek i k onoj činjenici neiskazljiva i neprikazljiva u slikarstvu što ga je povezalo sa slikovnim pokretom nazvan metafizičkim. Poznate su mnoge njegove slike koje polaze od realizma i završavaju u metafizici, tj. drže se ovozemne vidljive stvarnosti i nadaju skrivenu onozemnost u kojoj je svemoćni i dobri Bog. On je u svemu htio vidjeti ono transcendentno, onostrano, buduće, vječno, Božje. Bože je bio zaljubljenik u svoj rodni zavičaj, svoje selo Dobriće sa zaseokom Zečevići, svoju župu Grabovicu i sve što resi taj buškoblatski i duvanjski

kraj. Da je tomu tako, najbolje pokazuje njegov Atelje u zavičajnoj kući gdje je izložio velik dio svojih uradaka."

Bože je rođen u Dobrićima, općina Tomislavgrad, 13. ožujka 1958., a preminuo 31. siječnja 2013. Svršio je osnovno školovanje u Grabovici i Prisoju, srednje u Splitu, Akademiju likovnih umjetnosti (L'Academia di belle arti) u Rimu, te je 1988. godine specijalizirao slikarstvo u Parizu. Radio je u rodnome selu i u Splitu. Mnogi njegovi radovi nalaze se u tomislavgradskome samostanu, zatim u njegovoj zavičajnoj crkvi sv. Ante u Grabovici, te u Vinici. Izlagao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u BiH, Hrvatskoj, Italiji, Francuskoj, Njemačkoj i drugdje.

don Ilija Drmić